

SUBSIDIE? NEE, BETALEN!

Op een maandagmorgen stond ik aan het gemeenteloket 'SUBSIDIES' samen met een wielertoerist. Om 9.30 u ging het rolgordijntje open en een jongedame verscheen met zo een blik van: "Oei, ze gaan toch niet teveel zagen?" Ik liet de wielersfanaat in tenue voor, want zijn glad geschoren benen trilden al van het voedingssupplement. Hij schoof zijn aerodynamische helm wat achteruit, stak er zijn koersbril 'op sterkte' in en duwde zijn neus met zuurstofklem op tegen het glas. De jongedame deed een stap achteruit en vroeg wat ze voor hem kon doen.

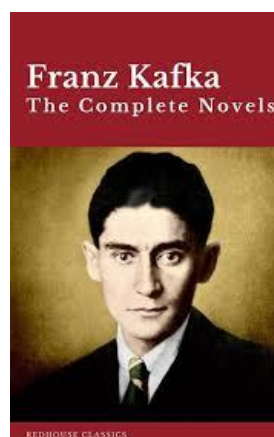

Na nog een snuitbeweging naar links en ook één naar rechts zei hij: "*'t Es veur de subsidie veur de wielersclub de lustige Trappiesten.*" Ze gaat achter haar pc zitten, begint te tokkelen en zegt: "*Ik vind hier geen Lustige Trappisten in de gemeente.*" De stilaan onder stoom komende toerist draait zich om en toont de juiste naam op zijn koerstrui. De juffrouw bloost en hertypt, bingo, ze heeft ze! Plots schiet de printer in gang en spuwt een paar formulieren uit. De toerist, die al tien kilometer moest gereden hebben

volgens de gegevens op de verpakking van... zet zijn handtekening en klaar is kees; het geld zal gestort worden binnen de maand. Hij zet zijn bril op, schuift zijn helm in recordpositie en verlaat klik-klak het gemeentehuis.

Ik ben al in blijde verwachting dat het bij mij ook zo vlot zal gaan en meld mij aan met dezelfde woorden als mijn sportkameraad. Ik zeg: “*’t Es veur de subsidie veur de vinkeniers.*” De dame kijkt mij vol verbazing en vraagtekens aan en zegt: “*Veur wadde, ik ken da nie vinkeniers, es da ‘n een sport of een lolle?*” Ik ben wat op mijn tenen getrapt en counter haar met te zeggen dat we met meer dan 5000 leden zijn in Vlaanderen en 3000 wedstrijden op 5 maanden inrichten, dat we misschien iets ouder zijn dan de doorsnee wielertoerist maar al bestaan van in de middeleeuwen en het een mooie sport is en dat we echte vogelliefhebbers zijn en... Ze onderbreekt mij met het compliment dat ik er nog goed uitzie voor al 500 jaar bezig te zijn en dat haar lief ook een grote vogelliefhebber is vooral... hoho. Ze begint te tokkelen op haar pc en zegt na twee minuten : “*Ik vind geen vinkensport bij de sporten in ons gemeente, wel bij de culturele groepen, dus jullie kunnen geen sportsubsidie krijgen. Ge zult ne keer moeten terugkomen voor cultuursubsidies. Maar eerst opnieuw een afspraak maken online. En ‘t is hier ook bij mij, sorry.*” Niet alleen mijn tenen deden pijn maar nu ook mijn hart .

“Terug naar de middeleeuwen”, dacht ik, “om mijn paard en zwaard.”
Belgische kafka, iedereen zegt vinkensport maar volgens iemand moet het vinkencultuur zijn, mijn gedacht. Miserie, miserie . Ik besef dat het meisje ook maar haar werk doet en haar maandag al om zeep is met die twee sjarels aan haar loket. Ik bedank haar voor niets en weet nu ook op wie ik niet moet stemmen de komende verkiezingen. Ik tracht de zeven verschillen te zoeken tussen ons en de koningen van het fietspad, of beter, rijbaan. Het enige wat ik vind, is de kostprijs van datgene waar we op zitten bij de beoefening van onze sport.

Ons stoelke kost € 15 en het duurt twintig jaar voor we erdoor kunnen vallen.

Hun fiets kost € 4000 en de eerste kilometer kan het al prijs zijn. Voor de rest alleen maar gelijkenissen. We hebben na de winter allebei een voorbereiding, we komen samen aan het lokaal en eindigen daar ook, de wielergoden drinken één trappist, wij twee. We zitten ook in weer en wind, zij tegen wind, wij tegen zon. Zij rijden perfect op een lint, hoho, wij zitten mooi op een rij. Naar hen wordt dikwijls ‘wielerterroristen’ geroepen, naar ons ‘vogelterroristen’.

Zij zitten ook na de rit samen in het lokaal, drinken, lachen en zoeken net als wij de reden waarom het niet zo goed ging zoals verwacht.

Eén vraag: waarom mogen wij niet overal bij de sportclubs geklasseerd worden? Ik ben nooit terug geweest aan het loket van 'discriminatie.' Maar volgend jaar sta ik daar terug met een kooi, mijn vest vol geplakt met zelfklevers van het K.v.B. en een klak op met de pin. Hopelijk is het dezelfde dame nog want anders zit ik binnen de vijf minuten een verdiep lager in het dievenkotje .

De vinkensport is van ons en de wielersport ook want daar zijn bewijzen van. De cross in Gavere, bijna gans vinkenspelend 'gewest Oudenaarde' was daar aanwezig.

De tv-beelden van aan de feesttent zijn daar de bewijzen van. Nokere koers: alweer gekende vinkenpieten aan de meet. Zelfs één die net voor het peloton nog de weg kruist, waarschijnlijk uit protest omdat hij nu ook bij cultuur zit. Ja, onder ons, ik had mij een beetje misrekend, hoho.

Aan het podium wordt bewezen dat erfelijkheid bestaat en geen klein beetje. Huisfotograaf André zijn dochter Marleen staat vol in beeld foto's te nemen van het podium vol met schoon venten, hoe mooi is dat!

Besluit: 'de vinkensport' is van ons en de koers ook een beetje!

Heuvelgem in de Vlaamse Ardennen de jaren '50

Een dorp boven op een glooiing gekend voor zijn uniek uitzicht kilometers ver. De rijken uit het Oudenaardse hebben daar hun optrekje tussen de geboren en getogen Heuvelgemnaars.

De pastoor noemt het fier de 'tussenstop naar de hemel'. Al bedoelt hij het café ' 't Hemelrijk ' bij André en Andrea: het wielersportcafé bij uitstrek waar foto's van coureurs het behangpapier vervangen.

Het zoneke van achttien jaar koerst natuurlijk ook want anders is het gaan werken. En koersen is zijn ding want keer op keer komt hij met de palm naar huis. Hij lijkt wel een prof tussen de amateurs uit de streek; prachtige fiets met alle toeters en bellen van de beste merken, een broek en trui vol lokale reclame... allee, Briek Schotte moest het met minder doen. Iedereen was supporter van Bert.

Aan de voet van de heuvel lag het gehucht 'Heuveldal'. Volgens de hoger wonenden een 'boerengat': verschillende boerderijtjes, een bakker die ook kruidenier was, een beenhouwer die bij de boeren ging slachten en een café waar ge ook uw haar kon laten snijden. Voor al de rest moest ge twee kilometers een klim doen tegen 8 %.

De meesten gingen te voet, maar het 17-jarig Eddyke uit café 'De Put' reed met de fiets; een krakende kar die den Duits ergens in een schuur had achter gelaten. In weer en wind fietste hij soms wel twintig maal naar boven, steeds beter en beter. Regelmatig kwam hij Bert tegen die naar beneden reed en deze lachte hem uit. Vélomaker Wies die halverwege de helling woonde, zag dit allemaal gebeuren en zag dat Eddy steeds sneller en sneller de berg bedwong. Talent, dacht hij!

Hij riep Eddy binnen en toonde hem de koersfiets die hij voor hem samen had gestoken. Niets in vergelijking met deze van Bert, maar het koersstuur en de versnelling maakten het compleet. Wies zorgde voor de vergunning, trui met zijn reclame, een koersbroek en koersschoenen. Eddy reed zijn eerste koers en eindigde tweede achter Bert die met minuten voorsprong aankwam, zoals gewoonlijk. Maar de toon was gezet; Heuveldal had ook een coureur! Eddy bleef hard en bergop trainen, Bert bergaf en daar kon vélomaker Wies niet mee leven.

Er was iets, maar wat?

Op vrijdag ging hij altijd een kaartje leggen in ' 't Hemelrijk' en iedere keer kwam daar een vreemde gast toe rond 21u met een auto met port-bagage op het dak. Ge weet wel, zoiets om fietsen in te zetten. Na wat gefezel met de cafébaas ging hij naar de koers en verdween. Raar. De week daarop volgde Wies hem en zag dat hij even 'het huizeken' binnen en buiten ging en dan langs achter verdween. Wies moest zagezegd plots 'kakken' en vond onder de emmer met water een zakske met wit poeder: DOPING! Hij legde het terug en verving het de week daarna door poedersuiker.

's Anderendaags was het koers in Oudenaarde en Wies zei tegen Eddy, de eeuwige tweede: "Vandaag wint ge, zeker weten." Nog drie ronden te gaan en de pa van Bert reikt een bidon aan.

Bert drinkt hem in één teug uit steekt een tandje bij en... en ziet dat er nog twintig man volgen, Eddy inclus. André wordt zot aan de meet als hij ziet dat zeuneke moet krabbelen om mee te kunnen.

De laatste ronde springt Eddy weg op een helling en de eerste palm is een feit voor café 'In de Put'.

De vrijdag daarop wordt de leverancier van de doping op heterdaad betrapt en Bert kan gaan voetballen. Alle foto's van wielerkampioenen gaan van de muur en 't Hemelrijk' wordt het lokaal van de vinkenmaatschappij, de vinkensporters dus.

En regelmatig heft een misnoegde liefhebber na de zetting de emmer in het huizeke op... wie weet ligt er niets onder om...

Ter afsluiting: ik heb nog van dat wit poeder van een maat die nog gekoerst heeft.

Maar ik denk dat ge dan beter uw vinken mee geeft met een duivenvlucht, hoho!